

Петлею витікає з повноти,
Легенями не мігши упібрати
З порічок рибу, вириту з корита
Каратами й притихану до стель,

Щоб від русла узявши за мету
Рослиною вернутись в царство скалок,
Найглибший колір від крові відколе
І в німоту утому замота,

По вивірці загнавши у гноти :
У світла свій з несвітом вищий торг
Без свідків при закритих дверях. Піна

По канделябрах пагони пуска,
Як вибранець, не той, що звать на поміч,
Ступа у племінь свічки, як в піски.